

Вратата се отворила, стражата се поклонила и докато Пепеляшка се осѣти, тя и бабичката, се намѣрили въ разкошната царска градина.

— Не искамъ да отида по-нататъкъ казала тихо и уплашено момичето.

— Не бой се, дете мое, казала бабичката, азъ съмъ съ тебе.

Следъ една минута тѣ били вжтре въ двореца.

Отначало като видѣли дветѣ гостенки такива просто облечени, царицата си помислила, че нѣкоя стара вещица води нѣкое дете да я измами, че ужъ ѝ води Пепеляшка. Но като се вгледала въ умното лице на момичето и като почнала да го разпитва, тя добила вѣра, какво най-сетне Пепеляшка е намѣрена.

За да се увери напълно, че наистина е така, тя поискала момичето да ѝ посочи, какъ се плете чудна тантела, какъ се готви вкусна баница и какъ се вие красивъ букетъ отъ цвѣтя.

Всичко това момичето извършило веднага.

Когато Пепеляшка поднесла красиво свития букетъ, царицата се просълзила и извикала:

— Азъ съмъ щастлива, че намѣрихъ най-последно това чудно дете, което заслужва да бжде царица на нашето славно царство.

И веднага заповѣдала да донесатъ хубави и скъпи дрехи, да облекатъ Пепеляшка, да я наakitятъ по царски и да остане да живѣе въ двореца.

Бабичката поискала да се върне въ гората.

— Не казала царицата. Азъ съмъ приготвила за тебе малка кжщица въ дъното на градината. Ти ще останешъ да живѣешъ въ нея, заедно съ твоитѣ козички и пиленца, които вече сж донесени тукъ и ще се радвашъ заедно съ насъ на твоето тъй добро и мило осиновено момиче.

Скоро царицата пратила да повикатъ и родителитѣ на Пепеляшка, пуснала отъ затвора и сестритѣ ѝ и заповѣдала всички да останатъ да живѣятъ въ царския дворъ.

Когато Пепеляшка пораснала, омжжили я за най-красивия, най-добрия и най-храбрия князь.

Следъ смъртта на царя и царицата Пепеляшка останала да управлява голѣмото и славно царство, което още повече се прославило.

Добромирко.